Írta: Utcai Róbert
2017. május 23. kedd, 19:06 -

Mindannyiunk tapasztalata, hogy különféle szokásaink mennyire befolyásolnak bennünket. Szokásaink határozzák meg a napirendünket, a tevékenységeinket, a mindennapi hozzáállásunkat a legegyszerűbb dolgokhoz is. A kisgyerek nagyban függ szüleitől, szülei szeretetétől. Gyakran tapasztalhatjuk, hogy ők milyen érzékenyek a különféle hangulatokra, megnyilvánulásokra. Ugyanakkor azt is látnunk kell, hogy a gyerekek habár ezekre érzékenyek, mivel gyerekek, rossz következtetéseket tudnak egy-egy helyzetből levonni. Hányszor lehet tapasztalni, hogy egy 5-6 éves gyerekben mennyi önmarcangolás lesz, ha a szülei elválnak. Azért, mert saját magát fogja hibáztatni ezért a helyzetért, mert rossz következtetésre jutott. Gyakran jut el oda, hogy biztos nem voltam elég jó a szüleim felé, és ezért nem tudták ők miattam egymást szeretni. És ez az önmarcangolás hosszú évekig meg tudja őt határozni.

Ha az ember kinő a gyerekkorból, akkor már elsősorban nem a szülei, hanem a haverjai, az éppen aktuális stílusirányzat, a különféle szórakozási lehetőségek és belső irányultságai határozzák meg. Felnőttként pedig vagy szabadon választja meg a saját hovatartozását, vagy pedig belesodródik egy-egy helyzetbe úgy, hogy abból már nincs ereje kilépni, azon már nincs ereje változtatni.

Alapvető szükségletként jelenik meg életünkben a hovatartozás, az értékesség és a szeretettség tudata. Olyan szükségletek ezek, amiért rengeteg mindent be tudunk áldozni, csak hogy ezeket átéljük. És ezek az értékek csak akkor lesznek erőt adó valóságok életünkben, ha ezt maradandó tartalommal tudjuk megtölteni.

Ha nem fordítok elég időt arra, hogy az értékességemet, a szeretettségemet, a hovatartozásomat rendezzem, hanem bedarál a mindennapok sűrűje, akkor valami hihetetlen űrt fogok érezni életemben, ami elől menekülnöm kell. Milyen gyakori tapasztalat, hogy ha kitűzök egy célt az életemben és azt sikerül elérnem, akkor sikerélményem lesz, de nem válok boldoggá. A cél elérése után pedig ez az űr úgy jelenik meg, mint ami el akarna nyelni.

Ha az értékességemet nem a sikereimhez kötöm, akkor rájövök arra, hogy a sikertelenségek mellett is lehetek boldog, hiszen az az élmény, hogy itt és most valami épp nem jött össze, nem azt jelenti, hogy az életem nem értékes, nem tartalmas. Az értékességemet mindig az életem alapjaiban kell keresnem. Azt kell meglátnom, hogy az égiek fogantatásomtól kezdve

csodálnak, szeretnek, úgy fogadnak el, ahogy vagyok, és a legjobbat, a valódi kibontakozást szeretnék számomra. Ezt kell átélnem és megélnem, és akkor a mindennapoktól függetlenül értékesnek fogom tartani magamat.

Itt látszik, hogy az értékesség mennyire összekapcsolódik a szeretettséggel. Ha az értékesség alapjául a fenti meghatározást veszem, akkor látom, hogy én egy szeretett lény vagyok. Ezért nem kell megdolgoznom, ezt nem tudom kiérdemelni, ez az életem alapja. A létezésemért szeretnek. Nekem nincs más feladatom, mint ezt az értékességet továbbadni, továbbsugározni a környezetemnek.

Ha ezt a szeretettséget veszem életem alapjául, akkor ezáltal én is tudok értékes életet élni, és nagyon sok ember sebzettségét tudom gyógyítani ezzel a hozzáállással.

Ne hagyjuk, hogy a mindennapok nagy hajrájában a lényeges kérdéseket elodázzuk! Merjünk szembenézni a hovatartozásunkkal, a szeretettség és az értékesség utáni mély vágyunkkal! Éljük meg azt nap mint nap, hogy az égiek úgy szeretnének ránk tekinteni, mint az édesanya újszülött csecsemőjére, annyi elfogadással és szeretettel. És ezt a tudatot ne tartogassuk magunknak, hanem úgy osszuk meg a környezetünkkel, hogy az valóban gyógyító, felemelő erővel hasson másokra.

Utcai Róbert